

A Fővárosi Ítéltábla a ... Ügyvédi Iroda ... által képviselt ... felperesnek Dr. ... Ügyvédi Iroda (fél címe 1, ügyintéző: dr. ... ügyvéd) által képviselt ... I. rendű és az ... II. rendű alperes ellen lízingszerződésből eredő követelés megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2013. november 19-én kelt 21.G.42.166/2013/36. számú ítélete ellen az I. alperes részéről 39. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az eszközök kiadása és a kiadás tűrése iránti kereseti kérelemnek helyt adó részében helybenhagyja;

a pénzkövetelés megfizetésére irányuló kereseti kérelmek tárgyában a pert mindkét alperes vonatkozásában megszünteti, és ebben a részében az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezi;

az első fokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezését részben és akként változtatja meg, hogy az alpereseket egyetemlegesen terhelő első fokú perköltség összegét 750.000 (Hétszázötvenezer) forintra leszállítja, és megállapítja, hogy ezt meghaladóan az első fokú eljárásban felmerült költségeiket a felek maguk viselik.

A Fővárosi Ítéltábla kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 1.250.000 (Egymillió-kétszázötvenezer) forint jogorvoslati illetéket, ezt meghaladóan a másodfokú eljárásban felmerült költségeiket a felek maguk viselik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes pontosított keresetében az I. rendű alperest a perbeli lízingszerződések alapján birtokába került ... gyártmányú gumihulladék előkészítő berendezés és granuláló gépsor, valamint finom őrlő berendezés és tartozékai (a továbbiakban: Eszközök) kiadására, továbbá 2.403.832,92 euró és 2013. március 28-tól a kifizetésig a mindenkor 3 havi EURIBOR + 6 % mértékű késedelmi kamata,

valamint 2013. március 27-ig felmerült 96.668,32 euró lejárt késedelmi kamat megfizetésére kérte kötelezni azzal, hogy 2.150.000 euró erejéig az I. és a II. rendű alperesek egyetemleges marasztalását kérte. A 2.403.832,92 euró tőkekövetelésből 577.991,49 euróra a felmondásig kiszámlázott, de meg nem fizetett lízingdíjként, 45.227,59 euróra módosítási díjként, 1.780.613,84 euróra a felmondással esedékessé vált lízingdíjak tőkerészeként tartott igényt. Az Eszközök kiadása iránt az I. rendű alperessel szemben előterjesztett kereseti kérelmével összefüggésben a II. rendű alperest tőrésre kérte kötelezni arra tekintettel, hogy azok a II. rendű alperes tulajdonában lévő ingatlanon vannak. Az Eszközök kiadására irányuló kereseti kérelem, továbbá az I. rendű alperes 339.407,45 euró megfizetésére kötelezése iránti kereseti kérelem vonatkozásában az ítélet előzetesen végrehajthatóvá nyilvánítását kérte.

Keresetét elsődlegesen a perbeli lízingszerződések megszűnése következtében alpereseket a Ptk. 321. § (1) bekezdésében és 319. § (2) bekezdésében foglaltak alapján terhelő elszámolási kötelezettség, másodlagosan a Ptk. 318. § (1) bekezdése és 339. § (1) bekezdése alapján szerződésszegésből eredő kártérítés címén terjesztette elő. A II. rendű alperes mint készfizető kezes marasztalását a Ptk. 274. § (2) bekezdése alapján kérte. A pénzkövetelése összegszerűségének meghatározása körében felperes figyelemmel volt arra is, hogy az I. rendű alperessel szembeni követeléséből 2013. március 27-én inkasszóval 87.802,74 euró kielégítésre került.

A kereseti előadás szerint felperes a 2007. szeptember 24-én teljes bizonyítóerejű magánokiratba foglaltan megkötött egyedi zártvégű pénzügyi lízingszerződésekkel visszlízing keretében az Eszközöket lízingbe adta az I. rendű alperesnek. Azok beszerzését összesen 4.300.000 euró összeggel finanszírozta, amit az I. rendű alperes lízingdíj fizetésével tartozott teljesíteni. Az I. rendű alperes kötelezettségei teljesítéséért többségi tulajdonosaként a II. rendű alperes ugyancsak 2007. szeptember 24-én teljes bizonyítóerejű magánokiratba foglalt készfizető kezességvállaló nyilatkozatban 2.150.000 euró erejéig készfizető kezességet vállalt. A lízingszerződések II. pontja rögzítette, hogy felperes az I. rendű alperestől megvásárolt Eszközöket adja lízingbe az I. rendű alperesnek, a lízingszerződés mellékletét képező adásvételi szerződés szerinti birtokba adással az Eszközök az I. rendű alperes lízingbevevő részére történő birtokba adása is megvalósul azzal, hogy a kárveszély viselés folyamatosan a lízingbevevőt terheli. A VII.1. pont azt is rögzíti, hogy az ügylet visszlízing jellege következtében ahol az ÁSZF szállítót említ, azon a lízingbevevőt kell érteni. A lízingszerződések mellékletét képező ÁSZF 4.4. és 4.5. pontja szerint a lízingbeadó nem felel a szállító kötelezettségeinek teljesítéséért, sem az Eszközöknek a lízingbevevő által elvárt célra használhatóságáért, megfelelőségéért, hasznosíthatóságáért, a szállítói késedelemből, a nem, vagy nem megfelelő teljesítésből eredően a lízingbevevőt ért esetleges kárért, a lízingbevevő e címen sem a lízingdíj csökkentésére, sem fizetésének felfüggesztésére nem tarthat igényt. Az ÁSZF 11.3. pontja is kimondja, az Eszköz meghibásodása, használatra való alkalmatlansága nem mentesíti a lízingbevevőt a lízingbeadóval szemben felmerülő lízingdíj és egyéb fizetési kötelezettségeinek teljesítése alól.

Az ÁSZF 5.1. és 5.3. pontja azt is tartalmazza, a lízingtárgy tulajdonjoga a lízingbeadót illeti, ugyanakkor a lízingtárgy tulajdonjogára és a vételár részbeni vagy teljes visszafizetésére vonatkozó igény kivételével a lízingbeadó a lízingbevevőre engedményezi az eladóval/szállítóval, illetve harmadik személyekkel szemben az adásvételi/szállítási szerződésből származó valamennyi igényét, erre tekintettel a jótállási, szavatossági és bármilyen más kifogással kapcsolatos vitát az eladóval/szállítóval vagy harmadik személyekkel engedményesként közvetlenül a lízingbevevő rendezi.

Az ÁSZF 10.2. pontja kizárja annak lehetőségét, hogy az Eszközökön közös tulajdon keletkezzen, kimondva, hogy a lízingtárggyal egyesített valamennyi dolog kártalanítás nélkül a lízingbeadó tulajdonába megy át, a lízingszerződés idő előtti megszűnése esetén a tulajdonjog véglegesen a lízingbeadót illeti. Egyebekben a lízingbeadó előzetes írásbeli hozzájárulását írja elő a lízingtárgyon történő olyan módosításhoz, amely túlmegy a szokásos használat körén, és amely állagában, értékében a normál kopást meghaladó értékváltozást okoz.

A lízingszerződések VII.7. pontjában módosított ÁSZF 15.2.1. pontja abban az esetben is azonnali hatályú felmondási jogot biztosított a lízingbeadó részére, ha a lízingbevevő fizetési kötelezettsége teljesítésével a lízingbeadó írásbeli fizetési felszólításában megjelölt határidőt is meghaladó késedelembe esik. Az azonnali hatályú felmondás az ÁSZF 15.2.2. - 15.2.7. pontjai értelmében a lízingbevevő lízingtárgy használati és birtoklási jogának azonnali hatályú megszűnését és az Eszközök lízingbeadónak történő kiadási kötelezettségét vonja maga után azzal, hogy a lízingbeadónak a birtokba vett Eszköz értékét 30 napon belül igazságügyi szakértővel kell megállapítania, majd a szakértői vélemény kézhezvételétől számított 15 napon belül elszámolást kell készítenie a lízingbevevő részére, és amennyiben annak egyenlege negatív, a különbözeti összeget a lízingbevevő számla ellenében köteles megfizetni a lízingbeadónak. A lízingszerződések VII.8. pontjával módosított ÁSZF 16.1. pontja szerint az elszámolás tartalmazza a lízingbevevő lízingbeadóval szemben a szerződés megszűnése időpontjában fennálló tartozásait jogcím szerint, az elszámolás kiállításának időpontjáig felmerült további tartozásokat, illetve a teljes tartozás összegét esetlegesen csökkentő tényezőket; az Eszközöknek a lízingbeadói tartozásokat meghaladó vételárért történő értékesítése esetén lízingbeadó a tartozásokat meghaladó összeg tekintetében köteles a lízingbevevővel elszámolni. A 16.2. pont úgy rendelkezik, a szerződés futamidő lejártá előtti bármely okból történő megszűnése esetén a lízingbevevő köteles megfizetni a futamidő teljes hátralévő időtartamára számított lízingdíjak tőkehányadát és a lízingszerződések VII.11. pontjával módosított ÁSZF 16.3. pontja szerinti módosítási és lezárási díjat.

Felperes előadta, a lízingdíj fizetésével az I. rendű alperes sorozatosan késedelembe esett, majd 2011 decemberét követően fizetési kötelezettségének többszöri felszólítás ellenére egyáltalán nem tett eleget. Az I. rendű alperes által 2012. március 14-én cégszerűen aláírt, a Ptk. 242. §-a szerinti tartozáselismerésnek minősülő vevői egyenleg visszaigazolás (egyenlegközlő) szerint 2011. december 31-én az I. rendű alperes lízingszerződésből eredő lejárt és le nem járt tartozása a felperessel szemben 2.338.826,67 euró volt, amelyből 339.407,45 euró az elismert, esedékes tőketartozás.

A felperes 2012. május 8-án kelt, és az I. rendű alperes részére 2012. május 12-én személyesen, 2012. május 16-án pedig postai úton is kézbesített felmondásokkal a lízingszerződéseket a fizetési kötelezettsége elmulasztása miatt azonnali hatállyal felmondta, egyúttal a felmondás jogkövetkezményeként felszólította I. rendű alperest a lízingtárgyak átadására, valamint a lízingszerződésből származó teljes 412.196,50 euró és késedelmi kamatai, 31.549,35 euró módosítási díj, továbbá 1.264.446,25 euró megfizetésére azzal, hogy a felszólításban megjelölt összegek határidőn belüli maradéktalan megfizetése esetén I. rendű alperes a lízingtárgy tulajdonjogát megszerzi és azt saját költségére elszállíthatja.

Az azonnali hatályú felmondás a lízingszerződéseket megszüntette, és az azok alapján az I. rendű alperessel szemben fennálló felperesi követeléseket lejárttá tette. Figyelemmel arra, hogy a lízingszerződés a Ptk.-ban nem nevesített, atipikus szerződési forma, a bírói gyakorlat szerint az ilyen szerződésekből eredő jogvita elbírálására elsősorban a szerződés rendelkezései az irányadók. A perbeli lízingszerződések részletes és egyértelmű szabályozást tartalmaznak a felek jogviszonyára nézve, a lízingbeadó felmondása esetén a felek közötti elszámolás módjára is kiterjedően. E rendelkezések alapján az I. rendű alperesnek kötelezettsége keletkezett a lízingtárgyak felperesnek történő visszaadására, valamint a 2011. december 31-i állapot szerint elismerten fennálló tartozása megfizetésére.

Az elszámolásra vonatkozó szerződési rendelkezések biztosítják a felek közötti tisztességes érdekegyensúlyt és megfelelnek a káronszerzés tilalmát rögzítő általános jogelveknek. Az alperesek megalapozatlanul állítják e rendelkezések semmisségét arra hivatkozással, hogy a felperes jogszerűen nem tarthat igényt egyidejűleg a teljes hátralékos lízingdíjra és a lízingtárgy visszaadására. A felperest az ÁSZF 15.2.5. és 15.2.7. pontjaiban foglaltak szerint ugyanis elszámolási kötelezettség terheli, amelynek keretében pénzköveteléséből levonásba kell majd helyezni azt az értéket, amit az Eszközök birtokba adását követően az igazságügyi szakértő megállapít. Ezt az összeget az alperesek elleni esetleges végrehajtási eljárásban megtérülésként kell figyelembe venni, így kizárt, hogy a felperes kétszeresen gazdagodjon.

Az Eszközök birtokba adásának megtörténtéig az azok értékével kapcsolatos bármintemű alperesi igény idő előtti, az elszámolásra vonatkozó alperesi kötelmi igény megnyíltának előfeltétele, hogy az Eszközöket a felperes birtokába adják, és eleget tegyenek fizetési kötelezettségüknek. A lízingszerződések azonnali hatályú felmondásából eredő ezen kötelezettségének az I. rendű alperes felszólítás ellenére nem tett eleget. Ugyanakkor vitássá téve tartozása fennálltát, illetve a felmondások jogszerűségét, az I. rendű alperes 2013. március 13-án 29.G.40.828/2013. szám alatt pert indított felperes ellen a Fővárosi Törvényszéken, kérve annak megállapítását, hogy nem tartozik felperesnek, továbbá a felperest elmaradt haszon és hibás teljesítésből eredő költség címén több mint 2.000.000 forint kártérítés megfizetésére kérte kötelezni. Keresete nem vezetett eredményre, azt a Fővárosi Törvényszék 2013. október 25-én meghozott 29.G.40.828/2013/35. számú ítéletével elutasította.

Az alperesek érdemi ellenkérelmében előadottakkal szemben a felperes hangsúlyozta, már a perbeli lízingszerződések megkötésekor is rendelkezett az

ehhez szükséges PSZÁF engedéllyel, ugyanakkor a bírói gyakorlatra hivatkozással állította, az engedély esetleges hiánya sem eredményezné a lízingszerződések alperesek által állított semmisségét.

Az ÁSZF 10.2. pontjára utalva a felperes állította, a perbeli lízingtárgyak közös tulajdonával kapcsolatos alperesi védekezés is téves, egyebekben pedig maradéktalanul eleget tett a lízingszerződésekben foglaltaknak, az Eszközök alperesek által állított esetleges hibáiért a szerződés rendelkezései szerint nem tartozik felelősséggel, az ezzel összefüggő igényét I. rendű alperes közvetlenül a szállítóval szemben érvényesítheti.

A felperes vitatta, hogy az I. rendű alperes tartozásáért ugyancsak készfizető kezességet vállaló szállítóval (... GmbH) szembeni igényérvényesítési jogáról lemondott volna, ezzel szemben azt állította, a szállító kezesi kötelezettségeit maradéktalanul teljesítette, az erre vonatkozó iratok az I. rendű alperes által indított másik perben becsatolásra kerültek.

Az alperesek ellenkérelmükben mindenekelőtt a per tárgyalásának felfüggesztését kérték. Elsősorban arra hivatkoztak, hogy a lízingszerződések nem szerződésszerű, hibás és késedelmes teljesítéséből eredő károkért felperest az I. rendű alperessel szemben kártérítési felelősség terheli, erre tekintettel az I. rendű alperes kártérítési igényének elbírálása tárgyában folyamatban lévő per jogerős befejezéséig a jelen per tárgyalásának felfüggesztése indokolt. A tárgyalás felfüggesztésének van helye véleményük szerint azért is, mert a lízingszerződések megkötésekor a felperes nem rendelkezett a Hpt. 3. § (1) bekezdés c) pontja és 3. § (4) bekezdése szerint szükséges PSZÁF engedéllyel, ily módon a Btk. 298/D. §-a szerint bűncselekménynek minősülő jogosulatlan pénzügyi tevékenységet folytatott. Ennek a nyomozóhatóság általi kivizsgálásáig ugyancsak szükséges a per tárgyalásának a felfüggesztése.

Az alperesek érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Állították, a perbeli lízingszerződések megkötése időpontjában a felperes nem rendelkezett az ehhez szükséges hatósági engedéllyel. Az engedély hiánya következtében a szerződések jogszabályba ütköznek, ezért a Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján semmisek, így azokra a felperes igényt nem alapíthat. A semmisség jogkövetkezményeként a Ptk. 237. §-a alapján az eredeti állapot helyreállításának van helye akként, hogy az Eszközök tulajdonjoga az I. rendű alperes javára kerül visszajegyzésre, a már kifizetett lízingdíjakat pedig a felperes visszafizeti az I. rendű alperesnek.

Megalapozatlan a kereset azért is, mert a lízingszerződések futamidő lejárta előtti felperesi felmondással történt megszűnése jogkövetkezményeként a felperes a lízingtárgy visszaadására és az elmaradt lízingdíj diszkontáron történő megfizetésére is igényt tart, ugyanakkor a bírói gyakorlat szerint ilyen esetekben a lízingbeadó vagy a lízingtárgy visszaadását és lízingdíj helyett a szerződés megszűnéséből eredő kára megtérítését, vagy azt követelheti, hogy a lízingbevevő fizesse meg diszkontált értéken a teljes lízingdíjat, ez esetben azonban a lízingtárgy visszaadására nem tarthat igényt. A lízingtárgy visszaadása és a lízingdíj megfizetése egyidejűleg nem követelhető, illetve a lízingszerződésben a lízingbevevő számára ilyen kötelezettség érvényesen nem írható elő.

Az Eszközök kiadására irányuló felperesi követelés azért is megalapozatlan, mert a felperes nem szerződésszerűen adta át a lízingelt Eszközöket, sem üzembehelyezési eljárás, sem próbaüzem nem volt. Annak érdekében, hogy a hibás, működésre alkalmatlan gépek használhatók legyenek, azokat az I. rendű alperes a felperes megbízottjának ellenőrzése mellett átépítette, azokba saját eszközeit szerelte be szétválaszthatatlanul, ennek következtében a lízingtárgyakon a felperes és az I. rendű alperes között közös tulajdon jött létre.

A II. rendű alperes továbbá a Ptk. 276. § (2) bekezdésére hivatkozással állította, mentesült készfizető kezesi felelőssége alól, tekintettel arra, hogy felperes a nyilvánvaló átadási és fizetési nehézségek ellenére nem hívta le a ... készfizető kezességét, illetve nem érvényesítette a ... visszavásárlási kötelezettsége alapján őt megillető jogokat, azokat hagyta lejárni, amely mulasztásával elvonta a II. rendű alperes megtérülési lehetőségét. Ezzel összefüggésben a II. rendű alperes hangsúlyozta, kizárólag azért vállalt kezességet a bérleti díj megfizetésére, mert a felperes biztosította arról, hogy a gépek gyártója visszavásárlási garanciát és készfizető kezességet vállalt 4 évre, amely megfelelő garanciát jelentett számára, hogy esetleges helytállási kötelezettsége esetén a ... irányában kielégítéshez juthat. Az alperesek vitatták, hogy a felperes által 1/F/12. alatt csatolt egyenleg visszaigazolás tartozáselismerésnek minősülne.

Az alperesek igazságügyi szakértő kirendelését indítványozták annak megállapítására, hogy a lízingtárgyakon felperest és az I. rendű alperest milyen arányban illeti meg közös tulajdon. Annak bizonyítására, hogy felperes nem rendelkezett a szükséges PSZÁF engedéllyel és erről magának a felperesnek is tudomása volt, a felperes különböző okiratok csatolására felhívását kérték, továbbá indítványozták a felperes igazgatósági tagjainak tanúkénti meghallgatását.

Az elsőfokú bíróság 2013. november 19-én meghozott 21.G.42.166/2013/36. számú ítéletével az I. rendű alperest a felperes részére 2.403.832,92 euró és 2013. március 28. napjától a kifizetésig a mindenkori 3 havi EURIBOR + 6 % mértékű késedelmi kamata, továbbá 96.668,32 euró megfizetésére kötelezte azzal, hogy ebből az összegből 2.150.000 eurót I. rendű alperes a II. rendű alperessel egyetemlegesen tartozik megfizetni; továbbá az I. rendű alperest a felperes részére a 2007. szeptember 24-i zártvégű lízingszerződések I. pontjában megnevezett Eszközök kiadására, a II. rendű alperest ennek tűrésére kötelezte; az alpereseket továbbá egyetemlegesen kötelezte 4.040.000 forint perköltség megfizetésére a felperes részére.

Ítélete indokolásában az elsőfokú bíróság a Pp. 152. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakra utalva mindenekelőtt kifejtette, a jelen per I. rendű alperese által a felperes ellen indított másik per a lízingszerződések színleltség miatti érvénytelenségének a megállapítására, illetve szerződésszegés címén a jelen per felperesével szemben támasztott kártérítési követelés érvényesítésére irányult, így annak tárgyát nem képezte olyan igény, amelynek elbírálása a jelen perben történő döntéshozatal előkérdésének minősülne. Emellett az alperesek nem igazolták, hogy az általuk állított felperesi jogosulatlan pénzügyi tevékenység folytatásával összefüggésben büntetőeljárás indult volna. A jogszabályi feltételek hiányában

ezért a per tárgyalásának felfüggesztésére irányuló alperesi kérelmeket az elsőfokú bíróság megalapozatlannak találta.

A keresetet érdemben vizsgálva az elsőfokú bíróság rögzítette, a felperes és az I. rendű alperes között 2007. szeptember 24-én zártvégű pénzügyi lízingszerződések jöttek létre. A felperes által csatolt, 2006. január 11-én kelt PSZÁF engedély alapján pedig az is kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy e szerződések megkötése időpontjában a felperes már rendelkezett a szerződések tárgyát képező eszközök pénzügyi lízingbeadásához a hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) akkor hatályos 3. § (1) bekezdés c) pontja és 3. § (4) bekezdése szerint szükséges engedéllyel. Megalapozatlanul hivatkoztak ezért az alperesek ellenkérelmükben hatósági engedély hiányára és a perbeli lízingszerződések ebből eredő semmisségére. Az elsőfokú bíróság utalt arra is, a töretlen bírói gyakorlat szerint (BDT 2007.1643; BDT 2006.1450.) a PSZÁF engedély esetleges hiánya sem eredményezné a lízingszerződések semmisségét, figyelemmel arra, hogy a Hpt. a pénzügyi lízingtevékenység üzletszerű folytatásához, nem pedig a lízingszerződés megkötéséhez írja elő az engedély szükségességét. Az engedély hiányában történő szerződéskötéshez ugyanakkor nem fűzi a semmisség jogkövetkezményét.

Az elsőfokú bíróság a perben rendelkezésre álló adatok, a felek perbeli nyilatkozatai alapján tényként állapította meg, hogy a felperes jogszerűen szüntette meg azonnali hatályú felmondással a lízingszerződéseket, a felmondás hatályosulásával a szerződések a Ptk. 321. § (1) bekezdése szerint a jövőre nézve megszűntek, a feleket a Ptk. 319. § (2) bekezdése szerinti elszámolási kötelezettség terheli.

Az elszámolás keretében a felperes megalapozottan támasztott igényt az I. rendű alperessel szemben a szerződések megszűnéséig kiszámlázott, de meg nem fizetett lízingdíjra, a szerződésmódosítási díjra, valamint a felmondással esedékessé vált lízingdíj és a késedelmi kamattartozás megfizetésére. Ezen követelés összegszerűségét az alperesek nem vitatták, így azt az elsőfokú bíróság a kereseti előadással egyezően állapította meg, és az I. rendű alperest ennek megfelelően marasztalta a II. rendű alperes készfizető kezességvállalásával érintett összeg erejéig a II. rendű alperessel egyetemlegesen.

A II. rendű alperes a Ptk. 276. § (2) bekezdése szerinti fizetés alóli mentesülésére hivatkozását az elsőfokú bíróság nem találta megalapozottnak, mert a II. rendű alperes nem bizonyította azon állítását, hogy felperes lemondott volna a követelését biztosító olyan jogról, amely alapján a II. rendű alperes a rá átszálló követelés kielégítéséhez juthatott volna.

Az Eszközök kiadására irányuló kereseti kérelemre nézve az elsőfokú bíróság a perbeli szerződések elválaszthatatlan részét képező ÁSZF 10.2. pontjában foglaltakra utalva mindenekelőtt rögzítette, e rendelkezésre figyelemmel a lízingtárgyakon nem jöhetett létre az alperesi előadás szerinti közös tulajdon a felperes és az I. rendű alperes között, így erre az alperesek megalapozatlanul hivatkoztak.

A továbbiakban az elsőfokú bíróság kifejtette, az ÁSZF-ben a felek a szerződés azonnali hatályú felperesi felmondása esetén történő elszámolás módjában is részletesen megállapodtak, annak szabályait a 15.2.2., 15.2.4-15.2.7. pontokban állapították meg. E rendelkezések értelmében a szerződés azonnali hatályú

felperesi felmondása esetén az I. rendű alperes köteles az Eszközöket a felperes birtokába adni, a felperes ennek megtörténtét követően köteles igazságügyi szakértőt megbízni, majd a szakértői vélemény átvételét követő 15 napon belül tartozik elszámolást készíteni az I. rendű alperes részére. E rendelkezésekre figyelemmel az Eszközök felperesnek történő birtokba adását elmulasztó I. rendű alperes nem hivatkozhat arra, hogy az azonnali hatályú felmondás jogkövetkezményeként a felperes nem tarthat igényt egyidejűleg a lízingszerződés megszűnéséből eredő tartozása megfizetésére és a lízingtárgy kiadására. A lízingszerződés alapján felperes a lízingtárgy kiadását is megalapozottan követelheti, ugyanakkor a szerződés szerinti elszámolási kötelezettségére tekintettel a felperes nem gazdagodhat alaptalanul az alperesek rovására. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság a felperes Eszközök kiadása iránti kereseti kérelmét is megalapozottnak találta. Ugyanakkor a jogszabályi feltételek hiányára hivatkozással az elsőfokú bíróság nem látott lehetőséget az ítélet előzetes végrehajthatóságának elrendelése iránti felperesi kérelem teljesítésére.

Az alperesek igazságügyi szakértő kirendelésére irányuló indítványát az elszámolásra vonatkozóan a lízingszerződésekben foglalt megállapodásra tekintettel tartotta szükségtelennek az elsőfokú bíróság, ugyancsak szükségtelennek találta az alperesek által a felperes lízingbeadói jogosultságával összefüggésben indítványozott bizonyítás felvételét, figyelemmel arra, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján aggálytalanul megállapítható, hogy a felperes rendelkezett a szükséges engedéllyel, és a lízingszerződések tartalmával összefüggésben sem merült fel kétség.

Az ítélettel szemben az I. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását, illetve az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Arra hivatkozott, az ítélet megalapozatlan, mert az elsőfokú bíróság jogszabálysértően utasította el azokat az alperesi bizonyítási indítványokat, amelyek annak bizonyítására irányultak, hogy a perbeli szerződések nem pénzügyi lízingnek, hanem tartós bérletnek minősülnek, illetve amennyiben pénzügyi lízingszerződésnek lennének tekintendők, úgy a pénzügyi lízinghez szükséges PSZÁF engedély hiányában semmisek, így azokhoz jogszabály nem fűződhet. A bizonyítási indítványok elutasításával az elsőfokú bíróság elzárta az alpereseket annak bizonyításától is, hogy a felperes nem teljesített szerződésszerűen, az eszközöket nem lehetett üzembe helyezni, ezért a Ptk. 302. § b) pontja szerinti jogosulti késedelem állt fenn felperesi oldalon, ami a Ptk. 303. § (3) bekezdése alapján kizártta teszi az alperesi késedelmet és a felperes kártérítési felelősségét vonja maga után, a lízingdíj követelése ezért is megalapozatlan. A bizonyítási indítványok teljesítése esetén továbbá megállapítható lett volna, hogy felperes összejátszott az eszközök gyártójával, emiatt az alperesek senkivel szemben nem tudták érvényesíteni minőségi és egyéb kifogásaikat, ugyanakkor a perbeli eszközökön felperes és az I. rendű alperes között közös tulajdon jött létre.

Utóbb, 2014. június 18-án előterjesztett beadványában az I. rendű és a II. rendű alperes a fellebbezésben előadottakat kiegészítve arra is hivatkozott, a bizonyítékok mérlegelése során az elsőfokú bíróság nem értékelte megfelelően a perbeli

lízingszerződések mellékletét képező adásvételi szerződések VI.4. pontjában foglaltakat, amelynek alapján megállapítható, a felperes akkor teljesített volna szerződésszerűen, ha a lízingelt berendezések üzembe helyezése az adásvételi szerződés VI.4. pontja szerint megtörténik, és ezt a felek jegyzőkönyvben rögzítik. Erre nem került sor, a felperes szerződésszegése az I. rendű alperes késedelmét és az alperesi késedelemre alapított igényérvényesítést kizárta teszi. Az alperesek a Pp. 235. § (1) bekezdés második mondatára utalva okiratmásolatokat csatoltak annak bizonyítására, hogy az Eszközök szerződészerű üzembe helyezésére nem került sor, továbbá állították, a csatolt dokumentumok az első fokú ítélet meghozatalát követően jutottak birtokukba.

Mindezek mellett annak bizonyítására, hogy a II. rendű alperes a Ptk. 273. § (2) bekezdésében és 276. § (2) bekezdésében foglaltakra tekintettel szabadult a készfizető kezesség vállalásából eredő kötelezettségei alól, alperesek csatolták a felperes 2011. december 12-én kelt, a ... GmbH-hoz címzett levelét, amelyben arról értesíti a címzettet, hogy a perbeli szerződésekhez kapcsolódó készfizető kezessége megszűnt. Ez a levél bizonyítja, hogy felperes egyoldalúan kiengedte a kezest a kötelemből.

Az alperesek arra is hivatkoztak továbbá, hogy a felperes magatartása a tisztességtelen piaci magatartásról szóló 1996. évi LVII. törvénybe (Tptv.) is ütközik, illetve a perbeli lízingszerződések a Ptk. 200. § (2) bekezdése szerint jóerkölcsbe ütközés miatt is semmisek.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte lényegében helyes indokai alapján, hangsúlyozva, az elsőfokú bíróság az irányadó tényállást helytállóan állapította meg és abból helyes jogi következtetéseket levonva hozta meg ítéletét. Hangsúlyozta, az első fokú ítélet a II. rendű alperes vonatkozásában 2013. december 5-én jogerőre emelkedett, amit az elsőfokú bíróság 2013. december 10-én meghozott 40. sorszámú végzésében megállapított.

Utalt arra is, a jelen perben az alperesek nem hivatkoztak arra, hogy a szerződések ne minősülneek pénzügyi lízingszerződésnek, a szerződések színleltségére I. rendű alperes a felperessel szemben indított másik perben hivatkozott, ezen hivatkozását az I. rendű alperesi keresetet elutasító ítéletében a bíróság megalapozatlannak találta.

Az I. rendű alperes ugyancsak megalapozatlanul hivatkozik fellebbezésében arra, hogy felperes nem rendelkezett a pénzügyi lízingtevékenységhez szükséges hatósági engedéllyel, az engedély léte az első fokú eljárásban kétséget kizáróan bizonyítást nyert.

Szintén megalapozatlanul hivatkozik I. rendű alperes fellebbezésében a felperes szerződésszegésére, mert a lízingszerződések rendelkezései értelmében felperes az esetleges hibás teljesítésért nem terheli felelősség, figyelemmel a perbeli lízingszerződések visszlízing jellegére is. A felperes nem szegte meg a lízingszerződésekben foglalt kötelezettségeit, az üzembe helyezéssel összefüggésben sem terheli semmiféle mulasztás, az eszközök üzembe helyezése nem képezte hatályba léptető feltételét a lízingszerződéseknek. Hangsúlyozta, a pénzügyi lízing során ténylegesen hitelnyújtás történik, a dolog elpusztulásának

vagy értékcsökkenésének veszélyét ezért a lízingbevevő viseli, és változatlan feltételekkel köteles lízingdíjat fizetni akkor is, ha a lízingtárgyat rajta kívül álló okból nem használhatja.

Az első fokú eljárásban alperesek nem hivatkoztak arra, hogy felperes összejátszott volna a gépek gyártójával és az I. rendű alperes emiatt ne tudta volna érvényesíteni minőségi és egyéb kifogásait, ezzel összefüggésben továbbá alperesek részéről az első fokú eljárásban bizonyítási indítvány előterjesztésére sem került sor. Az alperesek ezen fellebbezési előadása azért is értelmezhetetlen, mert felperes lízingbeadóként az I. rendű alperesre mint lízingbevevőre engedményezte az Eszközökre vonatkozó szavatossági, illetve jótállási igények érvényesítési jogosultságát.

Azt, hogy a lízing tárgyat képező Eszközön felperes és az I. rendű alperes között nem jöhetett létre közös tulajdon, az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában részletesen kifejtette, I. rendű alperes ezzel ellentétes fellebbezési álláspontja téves.

A felperesi tényállításokra és az alperesi védekezésre tekintettel a perben releváns tények megállapításához az alperesek által indítványozott bizonyítás lefolytatása szükségtelen volt, az elsőfokú bíróság ezért a Pp. 3. § (4) bekezdése helytálló alkalmazásával mellőzte az alperesi bizonyítási indítványok teljesítését.

A fellebbezés kiegészítésben foglaltakkal szemben a felperes azt hangsúlyozta, a ... GmbH nem azért szabadult a készfizető kezességvállalásából eredő kötelezettségei alól, mert a felperes kiengedte a kötelemből, hanem azért, mert lejárt kezesi kötelezettségvállalásának időtartama. A Ptk. 276. § (2) bekezdése szerinti felperesi joglemondás tényét az alperesek egyébként sem bizonyították. Arra figyelemmel továbbá, hogy a ... GmbH és a II. rendű alperes kezességvállalására egyaránt 2007. szeptember 24-én, egyidejűleg került sor, kezesi felelősségük a Ptk. 275. §-a alapján egyetemleges. A felperest ezért megillette az a jog, hogy válasszon, melyik kezessel szemben érvényesíti igényét. Mindezek mellett a kezességvállalások egyidejűsége miatt az is kizárt, hogy a kezesség vállalását megelőzően keletkezett jogként a ... GmbH kezességvállalásából eredő igények átszálljanak a II. rendű alperesre.

Utalt arra, hogy a ... GmbH által a jelen per felperese ellen a Pesti Központi Kerületi Bíróságon indított perben az alpereseket képviselő ... tanúként úgy nyilatkozott, az Eszközökkel a termelő, feldolgozó tevékenységet 2008. december 2-tól kezdték meg. Az üzembe helyezési kötelezettség elmulasztásával összefüggésben a felperes kifejtette továbbá, a fellebbezés kiegészítésben tett előadásaik tekintetében az alperesek nem bizonyították a Pp. 235. § (1) bekezdésében foglalt feltételek fennálltát. A perbeli lízingszerződések alapján ugyanakkor aggálytalanul megállapítható, hogy felperes maradéktalanul eleget tett a lízingszerződésekben eredő kötelezettségeinek, az Eszközök üzembe helyezése nem képezte a felperes feladatát, az I. rendű alperes lízingdíj fizetési kötelezettsége sem az üzembe helyezéstől, sem az üzembe helyezési jegyzőkönyv felvételétől nem függött. Ezt a Fővárosi Ítéletábrla is megállapította 2014. március 20-án meghozott 14.Gf.40.824/2013/4. számú ítéletében, helybenhagyva a Fővárosi Törvényszék 29.G.40.828/2013/35. számú ítéletét, amely elutasította a jelen per I. rendű alperesének a jelen per felperesével szemben szerződésszegésből eredő kártérítési

igény érvényesítésére és annak megállapítására irányuló keresetét, hogy nem áll fenn tartozása a jelen per felperesével szemben.

A fellebbezés az alábbiak szerint részben megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az I. rendű alperest az Eszközök kiadására, a II. rendű alperest ennek tűrésére kötelező döntése megalapozott.

A követelés idő előttiségére tekintettel ugyanakkor tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az alperesek pénzbeni marasztalására irányuló kereseti kérelemnek is helyt adott, e körben a Pp. 251. § (1) bekezdése alkalmazásával a Pp. 157. § a) pontjában, valamint 130. § (1) bekezdés f) pontjában foglalt rendelkezésekre figyelemmel a per megszüntetésének és a megszüntetéssel érintett körben az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésének volt helye.

A Fővárosi Ítéltábla mindenekelőtt rögzíti, a fellebbezési határidőn belül joghatályos fellebbezést kizárólag az I. rendű alperes terjesztett elő, fellebbezése a II. rendű alperesre csak annyiban hat ki, hogy amennyiben a főkötelezett I. rendű alperes fizetési kötelezettségének fennállta nem állapítható meg, úgy kezesi felelőssége járulékos voltára (Ptk. 273. § (1) bekezdés) tekintettel a II. rendű alperes marasztalására sem kerülhet sor.

A jelen perben született első fokú ítéletet követően meghozott, a fellebbezés kiegészítésben foglaltakra előterjesztett felperesi ellenkérelemben hivatkozott, ahhoz csatolt 14.Gf.40.824/2013/4. számú jogerős ítéletében a Fővárosi Ítéltábla a felperes és az I. rendű alperes vonatkozásában ítélt dolog hatályával (Pp. 229. § (1) bekezdés) a felek jelen perbeli jogvitáját érintő több kérdésben is döntött.

Így megállapította azt, hogy a felperes és az I. rendű alperes között visszlízings konstrukció keretében adásvételi szerződések és pénzügyi lízingszerződések jöttek létre, az I. rendű alperes megalapozatlanul hivatkozott a szerződések színleltségére.

Azt is megállapította továbbá, hogy a felperes és az I. rendű alperes közötti lízingszerződések tárgyát képező berendezések üzembe helyezése nem a jelen per felperesének, hanem az I. rendű alperesnek a feladatát képezte, az üzembehelyezés elmaradása, illetve sikertelensége felperesi szerződésszegésként nem értékelhető, az sem a szerződések érvényességét, hatályosságát, sem a jelen per I. rendű alperesének a lízingszerződésből fakadó lízingdíj fizetési kötelezettségét nem érintette.

Ugyancsak jogerős - a jelen perben meghozott első fokú ítéletben foglaltakkal azonos tartalmú - ítéleti döntés született arra nézve, hogy a perbeli lízingszerződések megkötésekor a jelen per felperese rendelkezett a pénzügyi lízingtevékenység folytatásához szükséges - a perbeli lízingszerződések érvényességére kihatással nem bíró - PSZÁF engedéllyel.

A Fővárosi Ítéltábla 14.Gf.40.824/2013/4. számú ítéletének anyagi jogereje a Pp. 129. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel kizárja, hogy az ítélettel elbírált ezen kérdéseket az I. rendű alperes utóbb vitássá tehesse, e kérdésekben az I.

rendű alperesi fellebbezésben foglaltak ezért nem voltak érdemben vizsgálhatók. (Egyebekben a színleltség és az üzembehelyezéssel kapcsolatos felperesi szerződésszegésre figyelemmel az I. rendű alperessel szembeni igényérvényesítés kizártsága körében a fellebbezésben előadott tények, bizonyítékok figyelembevételére a Pp. 235. § (1) bekezdésében meghatározott feltételek hiányában sem volt lehetőség.)

Az első fokú eljárás során alperesek a perbeli lízingszerződések semmissége körében kizárólag a pénzügyi lízingtevékenységhez szükséges PSZÁF engedély hiányára hivatkoztak, a tisztességtelen piaci magatartásról szóló törvény megsértését, valamint a szerződések jóerkölcsbe ütközés miatti semmisségét az I. rendű alperes csak a fellebbezés kiegészítésében állította. Az első fokú eljárásban felhozottakat meghaladó további semmisségi ok tekintetében a fellebbezés kiegészítésben előadottak a Pp. 146. § (1) bekezdésére és 247. § (1) bekezdésére figyelemmel meg nem engedett keresetmódosításnak minősülnek.

Figyelemmel azonban arra, hogy a bírói gyakorlat [2/2010. (VI. 28.) PK vélemény 4. pontja] szerint a nyilvánvaló, a rendelkezésre álló bizonyítási anyag alapján további bizonyítás felvétele nélkül tényként megállapítható semmisséget a másodfokú bíróságnak is hivatalból kell észlelnie, a Fővárosi Ítéltábla a fellebbezés kiegészítésben állított semmisségi okot is vizsgálta, és a rendelkezésre álló bizonyítási anyag alapján a perbeli lízingszerződések nyilvánvaló semmisségét a fellebbezés kiegészítésben felhozott okból sem találta megállapíthatónak.

A Fővárosi Ítéltábla nem találta megalapozottnak a perbeli lízingszerződések tárgyát képező Eszközök közös tulajdonával kapcsolatos, lényegében az első fokú eljárásban előadottakkal azonos fellebbezési előadásokat, és az alperesi bizonyítási indítványok mellőzésével kapcsolatos kifogásokat sem. E körben maradéktalanul osztja az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában foglaltakat.

Az első fokú ítélet megváltoztatására és a kereset elutasítására, illetve az ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasításra irányuló fellebbezési kérelemre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla is vizsgálta a perbeli lízingszerződések, valamint mellékletként azok részét képező ÁSZF alperesek által vitatott azon rendelkezéseit, amelyek a lízingszerződések lízingbeadó felperes részéről történő azonnali hatályú felmondásának jogkövetkezményeit, a felek közötti elszámolás szabályait állapítják meg.

A pénzügyi lízingszerződés lízingbeadó részéről a futamidő lejárta előtt történő azonnali hatályú felmondásából eredő jogviták elbírálása körében kialakult bírói gyakorlat szerint arra tekintettel, hogy a lízingszerződés a Ptk.-ban nem nevesített és nem szabályozott atipikus szerződési forma, az elszámolással kapcsolatos jogviták elbírálására elsősorban a szerződés rendelkezései az irányadók. A felek szerződésükben eltérhetnek a Ptk. 319. § (2) bekezdésében foglalt diszpozitív rendelkezésektől, ugyanakkor nem hagyhatók figyelmen kívül a Ptk. azon alapelvi

szintű rendelkezései, amelyek szerint a reparáció nem adhat alapot gazdagodásra, illetve a károsult számára kárenyhítési kötelezettséget írnak elő (BH 1999.468.)

A lízingszerződés rendkívüli felmondással történő megszüntetésével a teljes hátralékos lízingdíj esedékessé válik, azonban nem állhat elő olyan helyzet, hogy a lízingbeadó a teljes hátralékos lízingdíj megfizetése mellett a lízingtárgy tulajdonjogát is megtartsa, mert az nyilvánvaló jogalap nélküli gazdagodáshoz vezetne. Erre tekintettel az elszámolás körében csak olyan szerződéses rendelkezés fogadható el érvényesnek, amely szerint a lízingbeadó választása szerint vagy a teljes hátralékos lízingdíjat követeli és annak megfizetése esetén lemond a lízingtárgy tulajdonjogáról, vagy a lízingtárgyat követeli vissza és emellett a szerződés megszűnése miatti igényét érvényesíti. E kétféle jogkövetkezmény együttes alkalmazása a lízingszerződésben érvényesen nem köthető ki.

Nem jogszabálysértő ugyanakkor az olyan szerződéses rendelkezés, amely szerint a lízingbeadó a lízingtárgy visszaadására és a hátralékos lízingdíj megfizetésére is igényt tart, azonban a visszakövetelt lízingtárgyat a piaci forgalomban értékesíti és a befolyt vételár összegével a lízingbevevő hátralékos lízingtartozását csökkenti, azaz a lízingtárgy vételárát a lízingbevevő javára számolja el. Abban az esetben, ha a lízingbeadó visszaveszi a lízingtárgyat a lízingbevevőtől, a teljes hátralékos lízingdíjból csak a lízingtárgy reális forgalmi értékével csökkentett összegre tarthat igényt. (BDT 2008.1907.)

A perbeli lízingszerződésekben, illetve a mellékletüket képező, a lízingbevevő I. rendű alperes képviselője által is aláírt, a szerződések részévé vált ÁSZF-ben a lízingbeadó azonnali hatályú felmondása esetére a felek úgy rendelkeztek, a lízingbevevő köteles az Eszközöket visszaadni a lízingbeadó felperesnek (ÁSZF 15.2.2. és 15.2.4. pont), továbbá a teljes hátralékos lízingdíj tőkehányadát is köteles megfizetni részére (ÁSZF 16.2.). Ugyanakkor az ÁSZF 15.2.4. pontjában az eszköz igazságügyi szakértő által megállapított reális forgalmi értékének, illetve a 16.1. pontban a lízingtárgy értékesítéséből befolyó vételárnak a lízingbevevő javára történő elszámolását is előírták. A már kifejtettekre figyelemmel e rendelkezések megfelelnek a jogszabályi előírásoknak, az alperesek első fokú eljárásban megalapozatlanul hivatkoztak azok érvénytelenségére.

Ugyanakkor az ÁSZF 15.2.4., 15.2.7. és 16.1. pontjában foglalt rendelkezések értelmében az I. rendű alperes felperessel szembeni fizetési kötelezettsége fennálltának, illetve összegének megállapítása feltételezi a felperes részéről olyan elszámolás elkészítését, amelyben a lízingtárgy forgalmi értékével, illetve az értékesítéséből befolyt összeggel az I. rendű alperest a szerződés azonnali hatályú felmondása folytán egyébként terhelő tartozás összegét csökkenti. Vagyis a felperes igényt tarthat ugyan az eszközök kiadására és a hátralékos lízingdíj - valamint a szerződésekben meghatározott további összegek - megfizetésére is, e pénzkövetelésébe azonban köteles „beszámítani” a lízingtárgy szakértő által megállapított forgalmi értékét (illetve értékesítés esetén vételárát), az I. rendű alperest pedig csak az ily módon elkészített felperesi elszámolás szerinti különbözeti összeg tekintetében terheli fizetési kötelezettség.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint mindezekből az következik, hogy a lízingszerződések rendelkezései szerinti felperesi elszámolás hiányában nem

állapítható meg, hogy a lízingszerződések azonnali hatályú felmondásával összefüggésben az I. rendű alperest terheli-e, ha igen, milyen összegben fizetési kötelezettség a felperessel szemben, nem állapítható meg továbbá az sem, hogy van-e olyan I. rendű alperesi tartozás, amelyért a II. rendű alperes a Ptk. 273. § (1) bekezdése szerinti járulékos kezesi felelőssége fennáll. Mindezekből az következik, hogy a fentiek szerinti felperesi elszámolás hiányában a felperes pénzbeli marasztalásra irányuló keresete az I. rendű és a II. rendű alperessel szemben egyaránt idő előtti.

A perben rendelkezésre álló adatokból megállapíthatóan az I. rendű alperes mindeddig nem tett eleget a lízingtárgyak felperesnek történő kiadási kötelezettségének, a lízingszerződések rendelkezéseinek megfelelő felperesi elszámolás ezért nem készült - nem készülhetett - el. A felperesi elszámolás hiánya azonban a kifejtettek szerint azt eredményezi, hogy a felperes pénzbeli marasztalásra irányuló keresete idő előtti. Tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor e kereseti kérelmek érdemi vizsgálatába bocsátkozott, e körben a Pp. 130. § (1) bekezdés f) pontja alapján a keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasításának, illetve a Pp. 157. § a) pontja alkalmazásával a per megszüntetésének lett volna helye mindkét alperessel szemben.

Figyelemmel arra, hogy a II. rendű alperes mint kezes helytállási kötelezettsége a Ptk. 273. § (1) bekezdése szerint járulékos, az I. rendű alperest terhelő pénzfizetési kötelezettséghez igazodik, a pénzkövetelésre irányuló kereset vonatkozásában a per I. rendű alperessel szembeni megszüntetése szükségképpen a II. rendű alperesre is kihat, annak ellenére, hogy a II. rendű alperes részéről a fellebbezési határidő lejártáig joghatályos fellebbezés benyújtására nem került sor.

Az Eszközök kiadása és a kiadás tűrése iránti kereseti kérelem elbírálásakor az elsőfokú bíróság a perbeli lízingszerződések mellékletét képező ÁSZF 10.2. pontjának helytálló értelmezésével állapította meg azt, hogy az Eszközök nem kerültek a felperes és az I. rendű alperes közös tulajdonába, és akkor sem tévedett, amikor az ÁSZF 15.2. pontjában foglaltakra tekintettel az I. rendű alperest kötelezte az Eszközök kiadására a II. rendű alperes tűrésre kötelezése mellett.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az Eszközök kiadása és a kiadás tűrése iránti kereseti kérelemnek helyt adó részében a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta, míg a pénzkövetelés megfizetésére irányuló kereseti kérelmek tekintetében a Pp. 251. § (1) bekezdése alapján a pert mindkét alperes vonatkozásában megszüntette, és ebben a részében az első fokú ítéletet hatályon kívül helyezte.

A részben eredményes alperesi fellebbezés következtében megváltozott, 50-50 %-osnak tekinthető pernyertesség-pervesztesség arányára figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben és akként változtatta meg, hogy a Pp. 81. § (1) bekezdése alkalmazásával az első fokú eljárásban felmerült kereseti illetéket a pernyertesség-

pervesztesség arányában megosztotta a felek között, míg az első fokú eljárásban felmerült további perköltségeket a felek maguk viselik.
Ezzel azonosan rendelkezett a másodfokú eljárásban felmerült jogorvoslati illeték és ügyvédi költségek tekintetében is.

Budapest, 2014. július 1.

Dr. Tibold Ágnes s.k.,
a tanács elnöke

Dr. Felker László s.k.,
s.k.,
előadó bíró

Levek Istvánné dr.
bíró